

vet t. ex. inte varför rödingen visar tendens att tillväxa starkare söderut. Vi vet heller icke varför den vandrar till havet i norr men icke i söder.

Men det är inte riktigt att framställa rödingen som ett slags skadedjur. Man skall visst inte alltid avråda från att utsätta röding, men eftersom man på många platser haft dålig erfarenhet, bör man tillråda försiktighet. Det finns många platser också i sydligare Norge där rödingen trivs gott, och det råder intet tvivel om, att den kan ha existensberättigande på en del ställen, där den nu icke finnes. Men man bör aldrig utan vidare utplantera röding. Det kan gå bra, men också alldeles galet.

Byråchefen Gunnar Alm har undersökt nyttan av fiskutplantering i Sverige och han kommer till det förvånande resultatet, att bara en försvinnande liten del av utsättningen har lyckats. Vad röding beträffar, har av kända 187 utsättningar icke mer än 4,8

% lyckats. Inte mer än 9 av kända utplanteringar, som företagits, har alltså givit positivt resultat, och bara i ett enda av alla dessa fall har utsättningen givit ekonomiskt resultat. Dock är förhållandena i Sverige helt olika våra på många sätt. Gäddan finnes utbredd över nästan hela landet och har säkerligen bidragit till att utsättningar givit så klenslagna resultat. Vidare har en del utsättningar företagits i södra Sverige, som är alltför varmt, och likaså har man utplanterat fisk i vatten med icke passande lekförhållanden för röding.

Om rödingvatten gäller i långt högre grad än om öringvatten, att de måste hållas förståndigt. Skall man hålla röding i schakt, måste man fiska med alla medel som stå till buds. Utan att man nedlägger arbete i det, kan man heller inte vänta att få gott resultat. Men får man ett fint rödingvatten, kan man ha lika mycket glädje av det, som ett öringvatten, och möjligen även större avkastning.

Fiskevårdande åtgärder i Hälsingland

Äntligen har landsbygdens befolkning fått upp ögonen för den tillgång, som ett gott fiskevatten är. Efter att i generationer ha offrat åt den åsikten, att en sjö eller vattendrag endast är till för att vid behov ösa fisk ur eller att flotta timmer och röta lin uti, har man nu kommit underfund med, att man inte ostraftat gör ohägn på naturen. Detta är bra. Men det är inte nog med detta uppvaknande; man har även börjat lyssna till vetenskapen, som säger, att om naturen inte utför vissa processer fort nog, kan man ingripa och påskynda dem.

Rakt på sak; runt om i Sveriges bygder har man nu lärt sig inse, att det lönar sig att vårda sig om fisket, ja, att man helt enkelt är tvingad till att göra någonting om inte sjöarna slutligen skola förvandlas till sterila och illaluktande vattensamlingar i stället för att vara glittrande och värdefulla naturtillgångar.

I så gott som varje kommun eller socken har man under de senaste åren bildat fiskevårdsförening, och man kan verkligen börja tala om insjöfiskets renässans

I Hälsingland finnes ett stort antal fiskevårdsföreningar, av vilka en del hunnit med rätt mycket och vunnit stora framgångar. De arbeta givetvis under olika förutsättningar och ha måst inrikta sig därefter. Bland de många föreningarna i fiskevårdande syfte tror jag Järvsö fiskevårdsförening arbeta under de mest gynnsamma auspicierna. Denna socken rymmer inom sina gränser otaliga goda fiskevatten, varjämte den stora fördelen tillkommer, att inga industrier förorena vattnet. Socken är så vidsträckt, att de avsedda liggande sjöarna bli så att säga »naturligt skyddade» mot invasion. Fiskevårdsföreningen har arbetat effektivt sedan den kom till, och goda resultat ha nåtts. Vid årsmötet i vår beslöt föreningen att fullfölja det upprättade förslaget till inplanteringar och förbättringar i den mån anslagen det tillåte. Bl. a. skall gäddyngel utplanteras i Sanna- och Vikavägen

samt i Bodasjön. Om Undersviks kommun deltar i kostnaderna kommer gäddyngel även att utplanteras i Vällåssjön och Dalsjön, vilka vatten tillhöra båda socknarna. Även i bäckarna har man gjort inplanteringar, och bland de bäckar, som under innevarande sommar komma att bli föremål för berikande är Prästvallsbäcken. För att skydda sig mot »utbölningar» har man beslutat, att ingen som är hemmahörande utom socknen äger rätt till fiske utan fiskevårdsföreningens tillstånd, vilket givetvis inte innebär, att alla främlingar äro portförbudna utan endast utgör en naturlig kontroll på fisket. Ett synnerligen intressant experiment har föreningen gjort i vinter. Man har nämligen på tillskyndan av fiskerintendent Ägren beslutat utrota ogräsfisken i en liten sjö, och i stället för att använda sig av sulfatlut, som man tidigare tänkt, försökte man nu med en exotisk vätska. Denna vätska är så beskaffad, att den angriper endast kallblodiga varelser och är ofarlig för människor, varför även fisken som dödas med densamma, kan användas till människoföda. Huruvida något gott resultat har nåtts kan i skrivande stund ej kontrolleras, men så mycket är känt, att vid första försöket blev resultatet icke det väntade.

Trönö fiskevårdsförening är av yngre datum, men har ändå hunnit en hel del. Även denna förening arbetar under gynnsamma förhållanden, och i de talrika vattendragen finnes mycket goda laxöringsbestånd. En av de första åtgärder föreningen beslöt vidtaga var fridlysning av samtliga laxöringsbäckar och -sjöar för att rovfisket skulle sluta. Efter att ha varit skyddade i tre år släppas vatten i år åter fria, visserligen på villkor, att var och en som önskar fiska löser ett fiskekort för en krona, vilket räcker ett dygn. För »utsocknes» torde det bli goda tillfällen till fiske i Trönö under de första åren, och säkerligen kommer det många främlingar till laxöringsbäckarna i Trönö i sommar.

P. W. Häger.

Fiska pärlor. — Låter det inte som en fläkt från Söderhavet med trasiga koraller och lugna laguner, där saltmättade, ljumma vågor långsamt välla fram, brytas och krossas mot strandrevlarna eller i breda band sakta rulla upp mot heta sandstränder, varest höga, smäckra palmkronor skänka en lodrät skugga? Och där smäckra svartbruna kroppar dyka mot botten, kämpa mot hajar och bläckfiskar, vågande livet för de eftertraktade musselskalen, inneslutande glänsande pärlors mångfald?

Men inte kan man fiska pärlor här uppe i vårt nordliga och kalla klimat? frågar sig nog många. Hur kan det vara möjligt?

Ja jag har själv tänkt så mer än en gång. Men sedan jag studerat en hel del litteratur angående pärlförande åar och bäckar i vårt på åar och bäckar så rika land, sökte jag mig sommaren 1933 till en ensligt belägen fåbodvall i norra Hälsingland, där jag kände mig säker om att få vara i fred för frågvisa påträngare.

FISKA PÄRLOR en fascinerande sysselsättning

I Hälsingland finns det en del pärlförande vattendrag, i vilka man kan göra goda fynd. Men man bör fiska med måtta och tänka på återväxten. Aldrig ta upp alla musslorna på en fyndplats.

I närheten av vallen rann en på foreller rätt rik bäck och under sken av att jag ämnade stanna där ett par, tre dagar för att fiska foreller, kunde jag även något så när dölja rätta sammanhanget med mina göranden och låtanden för de å vallen boende bojäntorna. Man bör nämligen vara smält hemlighetsfull med pärlfiskandet, i annat fall riskerar man lätt få en hel liten armé av pärlfiskare som konkurrenter på platsen. Och man »arbetar» bäst ensam.

Plockade så litet mask å vallbacken, tog mitt

vet t. ex. inte varför rödingen visar tendens att tillväxa starkare söderut. Vi vet heller icke varför den vandrar till havet i norr men icke i söder.

Men det är inte riktigt att framställa rödingen som ett slags skadedjur. Man skall visst inte alltid avråda från att utsätta röding, men eftersom man på många platser haft dålig erfarenhet, bör man tillråda försiktighet. Det finns många platser också i sydligare Norge där rödingen trivs gott, och det råder intet tvivel om, att den kan ha existensberättigande på en del ställen, där den nu icke finnes. Men man bör aldrig utan vidare utplantera röding. Det kan gå bra, men också alldeles galet.

Byråchefen Gunnar Alm har undersökt nyttan av fiskutplantering i Sverige och han kommer till det förvånande resultatet, att bara en försvinnande liten del av utsättningen har lyckats. Vad röding beträffar, har av kända 187 utsättningar icke mer än 4,8

% lyckats. Inte mer än 9 av kända utplanteringar, som företagits, har alltså givit positivt resultat, och bara i ett enda av alla dessa fall har utsättningen givit ekonomiskt resultat. Dock är förhållandena i Sverige helt olika våra på många sätt. Gäddan finnes utbredd över nästan hela landet och har säkerligen bidragit till att utsättningar givit så klena resultat. Vidare har en del utsättningar företagits i södra Sverige, som är alltför varmt, och likaså har man utplanterat fisk i vatten med icke passande lekförhållanden för röding.

Om rödingvatten gäller i långt högre grad än om öringvatten, att de måste hållas förståndigt. Skall man hålla röding i schakt, måste man fiska med alla medel som stå till buds. Utan att man nedlägger arbete i det, kan man heller inte vänta att få gott resultat. Men får man ett fint rödingvatten, kan man ha lika mycket glädje av det, som ett öringvatten, och möjligen även större avkastning.

Fiskevårdande åtgärder i Hälsingland

Äntligen har landsbygdens befolkning fått upp ögonen för den tillgång, som ett gott fiskevatten är. Efter att i generationer ha offrat åt den åsikten, att en sjö eller vattendrag endast är till för att vid behov ösa fisk ur eller att flotta timmer och röta lin uti, har man nu kommit underfund med, att man inte ostraffat gör ohägn på naturen. Detta är bra. Men det är inte nog med detta uppvaknande; man har även börjat lyssna till vetenskapen, som säger, att om naturen inte utför vissa processer fort nog, kan man ingripa och påskynda dem.

Rakt på sak; runt om i Sveriges bygder har man nu lärt sig inse, att det lönar sig att vårda sig om fisket, ja, att man helt enkelt är tvingad till att göra någonting om inte sjöarna slutligen skola förvandlas till sterila och illaluktande vattensamlingar i stället för att vara glittrande och värdefulla naturtillgångar.

I så gott som varje kommun eller socken har man under de senaste åren bildat fiskevårdsförening, och man kan verkligen börja tala om insjöfiskets renässans

I Hälsingland finnes ett stort antal fiskevårdsföreningar, av vilka en del hunnit med rätt mycket och vunnit stora framgångar. De arbeta givetvis under olika förutsättningar och ha måst inrikta sig därefter. Bland de många föreningarna i fiskevårdande syfte tror jag Järvsö fiskevårdsförening arbeta under de mest gynnsamma auspicier. Denna socken rymmer inom sina gränser otaliga goda fiskevatten, varjämte den stora fördelen tillkommer, att inga industrier förorena vattnet. Socken är så vidsträckt, att de avsidens liggande sjöarna bli så att säga »naturligt skyddade» mot invasion. Fiskevårdsföreningen har arbetat effektivt sedan den kom till, och goda resultat ha nåtts. Vid årsmötet i vår beslöt föreningen att fullfölja det upprättade förslaget till inplanteringar och förbättringar i den mån anslagen det tillåte. Bl. a. skall gäddyngel utplanteras i Sanna- och Vikavågen

samt i Bodasjön. Om Undersviks kommun deltagit i kostnaderna kommer gäddyngel även att utplanteras i Vålåssjön och Dalsjön, vilka vatten tillhåra båda socknarna. Även i bäckarna har man gjort inplanteringar, och bland de bäckar, som under innevarande sommar komma att bli föremål för berikande är Prästvallsbäcken. För att skydda sig mot »utbölningar» har man beslutat, att ingen som är hemmahörande utom socknen äger rätt till fiske utan fiskevårdsföreningens tillstånd, vilket givetvis inte innebär, att alla främlingar äro portförbudna utan endast utgör en naturlig kontroll på fisket. Ett synnerligen intressant experiment har föreningen gjort i vinter. Man har nämligen på tillskyndan av fiskerintendent Ägren beslutat utrota ogräsfisken i en liten sjö, och i stället för att använda sig av sulfatlut, som man tidigare tänkt, försökte man nu med en exotisk vätska. Denna vätska är så beskaffad, att den angriper endast kallblodiga varelser och är ofarlig för människor, varför även fisken som dödas med densamma, kan användas till människoföda. Huruvida något gott resultat har nåtts kan i skrivande stund ej kontrolleras, men så mycket är känt, att vid första försöket blev resultatet icke det väntade.

Trönö fiskevårdsförening är av yngre datum, men har ändå hunnit en hel del. Även denna förening arbetar under gynnsamma förhållanden, och i de talrika vattendragen finnes mycket goda laxöringsbestånd. En av de första åtgärder föreningen beslöt vidtaga var fridlysning av samtliga laxöringsbäckar och -sjöar för att rovfisket skulle sluta. Efter att ha varit skyddade i tre år släppas vattnen i år åter fria, visserligen på villkor, att var och en som önskar fiska löser ett fiskekort för en krona, vilket räcker ett dygn. För »utsocknes» torde det bli goda tillfällen till fiske i Trönö under de första åren, och säkerligen kommer det många främlingar till laxöringsbäckarna i Trönö i sommar.

P. W. Häger.

Fiska pärlor. — Låter det inte som en fläkt från Söderhavet med trasiga koraller och lugna laguner, där saltmättade, ljumma vågor långsamt välla fram, brytas och krossas mot strandrevlarna eller i breda band sakta rulla upp mot heta sandstränder, varest höga, smäckra palmkronor skänka en lodrät skugga? Och där smäckra svartbruna kroppar dyka mot botten, kämpa mot hajar och bläckfiskar, vågande livet för de eftertraktade musselskalen, inneslutande glänsande pärlors mångfald?

Men inte kan man fiska pärlor här uppe i vårt nordliga och kalla klimat? frågar sig nog många. Hur kan det vara möjligt?

Ja jag har själv tänkt så mer än en gång. Men sedan jag studerat en hel del litteratur angående pärlförande åar och bäckar i vårt på åar och bäckar så rika land, sökte jag mig sommaren 1933 till en ensligt belägen fåbodvall i norra Hälsingland, där jag kände mig säker om att få vara i fred för frågvisa påträngare.

FISKA PÄRLOR en fascinerande sysselsättning

I Hälsingland finns det en del pärlförande vattendrag, i vilka man kan göra goda fynd. Men man bör fiska med måtta och tänka på återväxten. Aldrig ta upp alla musslorna på en fyndplats.

I närheten av vallen rann en på foreller rätt rik bäck och under sken av att jag ämnade stanna där ett par, tre dagar för att fiska foreller, kunde jag även något så när dölja rätta sammanhanget med mina göranden och låtanden för de å vallen boende bojäntarna. Man bör nämligen vara smått hemlighetsfull med pärlfiskandet, i annat fall riskerar man lätt få en hel liten armé av pärlfiskare som konkurrenter på platsen. Och man »arbetar» bäst ensam.

Plockade så litet mask å vallbacken, tog mitt

svarta ihopskjutbara stålspö i handen och gav mig så in i terrängen.

Bäcken rann här rätt grund i ett otal slingringar och med höga strandbäddar å båda sidor, men någon kilometer längre upp började en och annan hölja visa sig och ett ro-tal foreller lågo inom kort i fiskkassen.

Nu började mitt egentliga ärende. Skulle det möjligen fortfarande finnas några pärlförande musslor kvar i denna bäck, där man förr i tiden gjort så rikliga fynd? Jag följde bäcken steg för steg, lade mig framstupa över de här och var uppskjutande stenarna och kikade mot botten i det kristallklara vattnet. Men nej, ännu syntes inga musslor. Jag grävde i strandbädden här och var för att om möjligt påträffa några gamla skal för att åtminstone få bekräftelse på, att det en gång i tiden verkligen funnits pärlmusslor här. Och jag hade tur. Under en mossbelupen sten stack det fram en del av ett skal, och när jag drog fram det, följde ytterligare ett par skal med samtliga fyllda med jord och sand. Av allt att döma, hade de legat en längre tid på platsen. Jorden skrapades försiktigt bort ur skalen och i det ena skalet fann jag till min stora förvåning en liten pärla, som antagligen suttit fastkilad i den s. k. skalsäcken och först så småningom lossnat, varför den ej heller observerats av mina »företrädare». Pärlan, av ett dubbelt knapphålshuvuds storlek, var oval till formen och nästan stålgrå till färgen. Den var dock inte hel, utan en bit av ett sandkorn — troligen upphovet till pärlan — stack fram å ena sidan.

Där stod jag nu och höll den första »hittade» pärlan i handen. Ergo måste det anses bekräftat, att bäcken var, eller åtminstone en gång i tiden varit, pärlförande. Nu blev jag riktigt intresserad och det låg en viss spänning i luften, när jag där efter gick ut i vattnet, trotsande kylan. Jag for med händerna efter botten, grävde i den lösa sanden mellan stenarna och efter någon stund kände jag något slätt och hårt, smått spetsigt föremål, som endast ett par centimeter stack upp ovan bottensanden alldeles intill en sjunken trädot. Föremålet visade sig vara ett mörkhyat musselskal med samma utseende och form, som de på stranden upphittade. Musslan var minst 25 år gammal, vilket syntes på de s. k. årsringarna. Skalet var omkring 2 millimeter tjockt, glänsande från vitt till skärt och med i övrigt vackra teckningar på insidan, särskilt under den plats, där den främre muskeln suttit fast. Den ovala »fläcken» här liknade ett miniatyrmotiv ur en japansk tavla med

ett stycke landskap påmålat, synbarligen ett välgjort arbete av musslan. Skalet innehöll dock ingen pärla. Dess »ficka» var tom.

Nu hade jag fått blodad tand. Isen var bruten. Här fanns tydligen pärlförande musslor. Bäcken rann jämn och fin, här och var dock avbruten av någon gammal murken, kullvräkt stock. Stränderna voro kantade av en tät vegetation, som på sina håll verkade riktig urskog från tropiska trakter. Musslorna hade av allt att döma valt en säker och skyddande vistelseort. I en klar, stor hölja syntes ett par »ögon» eller snarare sprickor sticka upp — det typiska kännetecknet på en i sanden nedgrävd mussla. Då den stod på rätt djupt vatten, skar jag mig en lång vidjekvist, spetsade till toppändan liksom en fin mejsel och stack så sakta och försiktigt in »mejseln» mellan de bäge ögonsprickorna, varvid musslan snabbt drog ihop sig och min »mejsel» satt där som i ett skruvstäd, så det var bara att lyfta upp hela härligheten. Pärlfisket var i gång. Den ena musslan efter den andra drogs fram ur sitt gömställe, antingen med »mejseln» eller för det mesta med blotta händerna.

Deras käraste tillhåll var tydligen under gamla, sjunkna stockar eller under på undersidan smått urholkade stenar, där det samlat sig tillräckligt med fin slamsand för musselbädden. Ovanligt var inte att fiska upp tre, fyra stycken på samma ställe. På en plats, där bäcken rann grund och med endast ett par decimeters vattendjup, grävde jag i sandbädden och fick på drygt en decimeter under botten tag i en här gömd mussla, som alltså inte satt i »dagen» med munöppningen, som annars är brukligt. Om denna om sitt gömställe så rädda mussla slog jag en röd gummisnodd för att sedan vid uppbrytningen kunna skilja den från de övriga. Den största fångsten gjordes dock bland ett veritabelt moras av gamla stockar och stenar. Jag låg här på en gammal murken trädstam, som vilade på botten genom ett flertal grova grenar, som liksom stöttade den. Fick så ned handen och hela armen mellan ett par grenklykor så pass, att botten nåddes. Här »plockade» jag på ett litet område om ungefär två kvadratfot upp inte mindre än 22 musslor. De sutto sida vid sida i en enda stor ring, precis som en enda stor familj. Det blev på en gång en riktig jättefångst. Bäcken var sålunda långt ifrån utfiskad.

Fångsten räknades så över, och det befanns, att 76 musslor hade fiskats upp, samtliga av ordinär

FISKEKATALOGEN FÖR 1936 UTKOMMEN

Innehåller: Spinn- och flugspön, rullar, linor, drag, flugor m. m. från följande firmor

S. Allcock & Co.,	O. Mustad & Sön.,
Creek Chub Bait Co.,	Newton Line Co.,
Deutsche Angel,	Outing Mfg. Co.,
J. R. Eriksson,	The Pfluegers,
C. Farlow & Co.	A. E. Rudge & Son,
B. F. Gladding & Co.,	Shakespeare Co.,
Hardy Bros.,	South Bend,
James Heddons Sons,	Stratton & Terstegge

Katalogen sändes franco.

Widforss

Hamngatan 26 • STOCKHOLM • Götgatan 24
10 12 34 43 31 18

Ett hål är intet hål

Låt konststoppa eller konstväva Edra söndriga kläder, mattor och schalar.

Inga blanka kläder

Vi borttaga all insliten glans ur Edra kläder. Kemisk tvätt utföres.

HÄMTAS OCH HEMSÄNDAS

ENGBLOM & NYBLOM A/B

SKRÄDDERI & KONSTSTOPPERI

Regeringsgat. 13, 1 tr. T. 10 26 56, 10 65 51
Filial: Götgatan 21, 1 tr. T. 40 30 62

2 preparat
nödvändiga
för varje hundägare!

TEKNISKA FABRIKEN JOFUR • Box 468 • Stockholm

MEA:S

jaktkavaj är plagget för alla sportfiskare. Vid och bekväm av egyptisk maccobomull, släpper ej igenom bläst eller väta, stora rymliga fickor. Se den på MEA — den kostar endast **98:—**

B. S. AHLBERG

HÖGBERGSGATAN 51 • Telefon 40 92 08

Tillverkning av:

SEGEL, KAPELL,
SUFFLETTER, TALT,
PRESENNINGAR

Viresplitsningar samt Reparationer

Erik Burgaz

BYGGNADSENTREPRENÖR

Ombyggnader
Moderniseringar

JOHN ERIKSSONSGAT. 12

J. Ekholms Elektriska Byrå

GREVTUREGAT. 18, STOCKHOLM, Tel. 60 36 62
Verkstad: TRÄDGÅRDSGATAN 4, Tel. 10 90 65
(Invid Slottsbacken)

Av Stockholms Elektricitetsverk godkänd installatör.

Utför reparationer och omlindningar av alla slags elektriska maskiner och apparater.

Elektriska fartygsinstallationer.

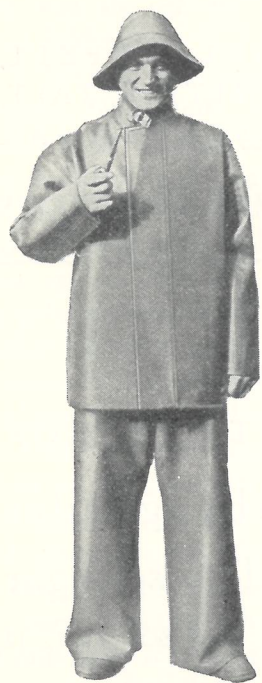
VITAKALK

vitalitetsbefrämjande tillsatsfoder

FOX

mot ohyra å hundar

TRELLEBORGS

Vadarbyxor

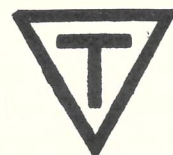
för sportfiskare

Gummiställ

för segling och yrkesfiskare

Gummirockar

Camping-
madrasser

SPORTFISKEREDSKAP

från

Hardy Bros.
Milward & Sons
Allcock & Co.
Pflueger
Heddon
Shakespeare
i riklig sortering.

A.-B. GEORG A. BASTMAN

H. M. Konungens Hovleverantör
Nybrogatan 1, Stockholm.
Tel. 62 52 36, 60 30 59

KALIXPAPP

för isoleringsändamål, väggbeklädnad, såväl vid tapetsering som direkt målning. Underlägg för linoleummattor m. m. Motståndskraftig för bristningar och rämnor. Levereras i större och mindre partier från

KALIX TRÄINDUSTRIAKTIEBOLAG

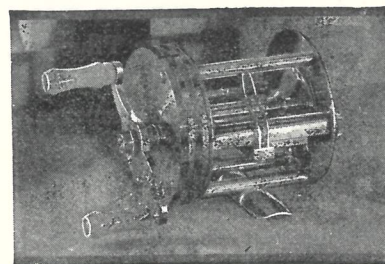
Postadress: VÅNAFJÄRDEN. Telefon: KALIX 1

Gynna annonsörerna!

Varför köpa en annan rulle
då Ni kan få en

Äkta Shakespeare

till samma pris.

Nr 1960 Criterion Kr. 26:—

Shakespeares rullar kunna erhållas
i prisläge från Kr. 6:50 — 125:—

Paul Berghaus & Co. A.-B.

Nils Hellmans **BOK BINDERI**

NYBROGATAN 42, STOCKHOLM. TEL. 60 51 39

Observera! Nya adressen!

Inbindning av

**HANDLINGAR,
TIDSKRIFTER
OCH BÖCKER**

av olika slag till låga priser.

Bengt Hermanssons MÅLERIFIRMA

Vanadisplan 5, Stockholm

Utför allt vad till yrket hö-

rer, såsom alla slag av lacke-
ringar, husreparationer m. m.

Gediget arbete garanteras.
Infördras kostnadsförslag.

Tel. Bostad
31 06 26

Tel. Verkstad
38 67 88

storlek och därför tänkbara pärlgömmare. En av musslorna hade i skalet ett djupt tre centimeter långt ärr som efter ett yxhugg, antagligen uppkommet vid något stenras i bäcken under musslans yngre år. Den hade så blivit en smula krokig eller böjd och skilde sig väsentligt från sina gelikar. Bland fångsten fanns även en riktig jätte till mussla. Det var en svartmuskig, nära två decimeter lång och tung mussla, medan de övriga höllo omkring 10 à 12 centimeter i längd.

Hela fisket hade varit ett enda av spänning fyllt arbete, minst lika spännande som ett forellmete — dock med den skillnaden, att den största spänningen ännu återstod, nämligen uppbrytningen.

Att det skulle taga en rätt grundlig tid härtill, var jag redan på det klara med. Man får gå varsam till väga med själva uppbrytningen, då det annars lätt kan hända, att en pärla inte i hastigheten observeras, utan slänges bort tillsammans med själva musslan och respektive skalhalvor. Nog hade det varit härligt att ensam, som jag var, i lugn och ro få slå sig ned på bäckstranden på någon flat stenhäll och ta itu med »slaktningen». Men — det fanns nämligen ett »men» även här — och det var myggen och knotten. Den hade visserligen varit smått besvärlig under själva fiskandet eller snarare plockandet. Men det gick ju an. Ty då var man ju på rörlig fot. Men det är en ofantlig skillnad att sitta stilla vid stranden av en lövkantad bäck, medan myggen och knotten i miljoner dansa krigsdans omkring en.

Här gällde det att handla raskt. Musselhögen måste till varje pris hem till stugan på ett eller annat sätt för att jag där i lugn och ro — fri från mygg och knott — skulle kunna taga itu med uppbrytningen. Men var skulle jag i en handvändning få tag i en säck? Det var en fråga, som behövde ett snabbt svar. Skjortan, för katten! kom jag att tänka på. Den åkte av i ett huj, knöts till vid halslinningen och på så sätt hade jag min »säck». Den blev nära på full av alla skaln och det blev en rätt dryg börda att knoga på. Stora pärlmusslor äro inga lätta djur precis. Med spöt och en björkkvist i ena handen, hållande myggen och knotten på skapligt avstånd, knogade jag så i väg hemåt, medan i den andra handen dinglede min skjorta, fylld med pärlförande musslors mångfald.

Lyckligt och väl kom jag så småningom hem med min börda. En gammal låda bars ned till den intill stugan förbirinnande bibäcken och sänktes i

en hölja med ett par stenar. Och här tömdes hela skjortinnehållet i lådan och jag fick på så sätt en veritabel pärlmusslesump inom räckhåll.

Under ytterligare tvenne dagar fortsattes pärlfisket, till dess omkring 200 musslor voro uppfiskade och — sumpade.

Själva »slaktningen» tog nu sin början, och det låg spänning i luften, när jag hämtade upp det första tjoget musslor ur sumpen. Inne i bostugan, som jag disponerade ensam, hade jag gjort i ordning en enkel men dock slaktbänk — en bred brädstump — som vilade på den öppna spiselhärden.

Första musslan öppnades. En slidkniv, eller ännu bättre en vanlig bordskniv är en utmärkt slaktarkniv för pärlmusslor. Man sticker in kniven mellan skaln i musslans spets eller mun och skär så tre kvarts varv runt om, varigenom främre och bakre muskeln avskäras, varpå musslan utan vidare låter öppna sig. Innehållet liknar ett par ovala lungor eller blad, grågulaktiga till färgen samt fastsatta i den tjocka muskelkroppen, som är rätt fast till sin konsistens. Ett rätt så vackert blötdjur för övrigt, om man ser det från rätt sida.

Den första musslan, som öppnades, var tom. Likaså den andra, men då jag kom till den tredje i ordningen, rullade där fram en liten rund, vackert glänsande pärla ur pärlfickan till den ena skalhalvan, just som jag lättade på den närmast skalet liggande »hinna». Den första pärlan, som jag själv »fiskat» ur vattnet, höll jag nu i handen. Den var visserligen inte stor, men dock användbar till en ring.

En enda riktigt stor pärla var bland skörden, stålgrå till färgen, päronformad samt egendomligt nog något kantig, men utmärkt passande till en kråsnål.

Musslan, som jag hade slagit gummisnodden om, som hittats nedgrävd en hel decimeter under bottensanden i bäcken, innehöll inte mindre än tio pärlor, men ytterst små. Det egendomliga med dem var dock, att de inte lågo lösa i skalet utan förvarade i en tunn, genomskinlig hinna, som hängde ihop med själva djuret, liksom en liten säck — pärlsacken — skulle man kunna säga. Kanske hade musslan med vetskap om sitt dyrbara innehåll valt ett gömställe, där den av allt att döma knappast hade någon som helst utsikt att påträffas. Men man kan inte vara för säker här i världen, inte ens en pärlmussla, även om den som denna innehåller ett tiotal pärlor.

Ergo kan man — om man har tur — med en viss framgång fiska pärlor i vårt avlånga, kalla land. Och jag medger, att det är en viss tjusning detta, att äga en äkta pärla — inte inköpt i en storstads glänsande juvelerarebutik — utan egenhändigt uppfiskad i en liten porlande bäck, som sakta slingrar fram djupt inne i en vild, svensk norrlandsskog.

V. Boberg.

Ljusne strömmar.

(forts. fr. sid. 94)

nan, nu finns det inte en. Att inte siken går upp beror helt säkert på kraftverksbyggnaden nere i Ljusne, som inte ger honom nog stor plats att komma upp...

Ja, så berättar den gamle fiskaren och naturvännena, och jag kan inte undgå att märka en viss bitterhet i tonen då han talar om fisket som varit. Han är emellertid inte den enda som drabbats av att laxfisket tagit slut. En mängd lantbrukare och

hantverkare i orten, som haft laxfisket till extra inkomstkälla ha sent omsider fått lära sig inse, att det inte lönar sig att vecka efter vecka ligga uppe vid fisket under de bästa och vackraste sommar-dagarna för att få en eller ett par laxar under hela säsongen.

För det mesta vänder man sitt hat mot industrien, som förstört det goda fisket, och därmed tror man sig ha funnit den verkliga syndabocken. Men ingen kommer ihåg, att man under alla dessa år (från omkring 1870 då de moderna redskapen kommo till) år efter år bedrivit ett fruktansvärt rovfiske som förr eller senare måste resultera i ett totalt utfiskat vatten. Men det är inte endast i älven, utan även i havet som laxen har sina försåt, där i form av storryssjor och skötar, som han måste klara av innan han kan göra sin vandring uppför älven. Nog för att industrien gjort och gör sitt, men absolut utan skuld äro heller inte fiskarena själva, som nu sörja bittert över vad som en gång varit och aldrig kommer åter.

lehar.

Svenska

Sportfiskareförbundet

avhöll den 24 april sitt ordinarie sammanträde på Strand Hotel i Stockholm. Därvid höll ordföranden, Ingenjör Albert Höckenström en parentation över de under året bortgångna sportfiskarna Bengt Bellander och Hans Cederberg, varefter man skred till behandling av dagens frågor.

I tur att avgå ur styrelsen voro ordföranden och sekreteraren. Ordföranden omvaldes och till sekreterare efter advokat Torsten Mossberg, vilken av hälsoskäl av sagt sig återval, valdes advokat T. G. Sjödin. Till revisorer valdes ryttmästare N. Åkerblom och kamrer Sten Andersson samt till suppleanter för dem ingenjör H. Lindgren och direktör C. E. Leidesdorff.

Styrelse- och revisionsberättelser föredrogos därefter. I enlighet med revisorernas hemställan beviljades styrelsen ansvarsfrihet för år 1935. Årsavgiften fastställdes att som förut utgå med 10 kr. för stödjande medlem och med 1 kr. för varje medlem i till förbundet ansluten sportfiskeklubb.

Ordföranden meddelade därefter, att vid sammanträde med styrelsen tidigare samma dag Karlshamns och Hälsingborgsortens sportfiskeklubbar invalts i förbundet samt att doktor Gunnar Alm, direktör C. E. Leidesdorff, advokat Torsten Mossberg, direktör Simon Nyblom, kapten Carl A. Salmonson och major Eric Stackell tilldelats förbundets gyllene plakett för intresserat och nitiskt arbete för sportfiskets fromma. Sammanträdet avslutades därefter och man bänkade sig till en gemensam lunch.

T. G.

Stockholms

Sportfiskeklubb

avhöll söndagen den 24 maj sitt ordinarie våsammanträde i samband med utfärd till stamvattnen vid Äfva på Tyresö. Därvid omvaldes för en tidsperiod av tre år nuvarande ordföranden kapten Carl A. Salmonson medan till sekreterare efter red. Nils Färnström, som av sagt sig uppdraget, valdes adv. G. A. Rising för en tid av ett år. Till skattmästare för kommande treårsperiod efter dir. G. Hedengran, som av sagt sig återval, utsågs dir. O. Törnblom.

Utfärden gynnades av det bästa tänkbara väder — ur utfärdssynpunkt med sol och friska fläktar. Men som fiskeväder var det sämre. Solgasset gjorde att fisken förhöll sig tämligen avvaktande. Det var inte många laxöringar, som läto lura sig av det intensiva plaskandet med flugor och gäddorna hade ännu inte kommit riktigt i huggtagen. En del fiskare koncentrerade sig därför på böcklingsfiske i gröngräset, medan andra följde sina fruar i terrängen för att leta rätt på de murklor, som spirat upp.

Efter en kort men ljuvlig dag anträdde hemfärden traditionellt klockan 6,30, då den för tillfället förhyrda ångbåten vände stäven mot staden och hemresan gick helt i sångens tecken. En av klubbmedlemmarna, Ing. Gyllang, visade sig på styva linan som storsångare medan klubbens nye skattmästare O. Törnblom ackompanjerade med strängspel. När de sista tonerna av Kalle Schevens vals förklingat lade man till vid Blasieholmskajen och 1936 års vårpreniär var blott ett angenämt minne.

Gyro.

DRILLA FISK

Några tips för nybörjare i den svåra

konsten att trötta en krokad fisk

Få frågor i sportfiskelitteraturen ha blivit så styvmoderligt behandlade som frågan om hur man snabbast och säkrast skall trötta ut sitt byte. Antingen det nu beror på att författarna ej vilja lära ut konsten till andra, eller att de i stridens hetta äro så upptagna, att de ej efteråt kunna redogöra för det förfaringssätt, som kanske helt mekaniskt kommit till användning, kvarstår det faktum, att reglerna för uttröttningsarbetet i allmänhet inskränka sig till rådet att ge ut lina när fisken rusar och veva in så snart den stannar.

Det finns emellertid en hel del små finesser, som betydligt underlättar uttröttningsarbetet, och vars tillämpning kan ha en avgörande betydelse om det gäller att landa en stor fisk. I hopp om att en eller annan av Sportfiskarens läsare i framtiden kan ha nytta av mina iakttagelser, skall jag här ge några små praktiska råd i saken.

Spöets beskaffenhet har en mycket stor betydelse. De korta och styva spinnspön, som huvudsakligen begagnas för gäddfiske äro olämpliga när det gäller att trötta en fisk. De äro visserligen bra på så sätt att de kasta betet långt och med stor precision. De äro även lämpliga ur den synpunkten, att de tillåta ett mothugg, som är tillräckligt kraftigt att driva in de stora krokar, som begagnas vid gäddfiske. Däremot kunna de på grund av sin ringa längd och stora styvhet ej i tillräckligt hög grad utjämna de kast och knyckar, som en större fisk vanligen gör, när den känner sig fast.

Gäller det fångst av gädda är det kanske inte så farligt, då gäddan icke är hastigare i sina rörelser, än att själva revens elasticitet förmår utjämna de knyckar, som uppstå.

av T. G. SJÖDIN

Gäller det däremot fångst av laxfisk i strömmande vatten, är ett »gäddspinnspö» absolut olämpligt.

Laxfiskar äro nämligen så våldsamma i sina rörelser, att linans elasticitet ej kan tillräckligt utjämna de knyckar, som fisken gör, utan dessa måste i hög grad utjännas jämväl av spöet. Ett spinnspö för laxfisk bör därför vara förhållandevis längre och böjligare än ett spö avsett för gädda av samma storlek. Hur långt och hur pass kraftigt spöet sedan bör vara blir givetvis beroende på medelstorleken av den fisk, man beräknar att få, och arten av de vatten man fiskar i.

Därest man ej har tillgång till fiskevatten med exceptionellt stor medelvikt på fisken, skulle jag för öring och liknande fiskar vilja tillråda anskaffandet av ett 7 fots Hardy Victor eller något annat spö av liknande styvhetsgrad och svikt.

Gäller det flugfiske bör man framför allt akta sig för att skaffa ett spö, som är tungt i toppen. Fluglinan är nämligen ej så elastisk som en spinnlina och därför händer det synnerligen lätt, att gutkastet går av redan när man svarar, beroende på att den tunga toppen på grund av spöets fjädring förstärker den knyck, man gör vid svaret.

Även flugspöets längd och styvhetsgrad beror sedan givetvis på fiskens storlek och övriga förut anmärkta förhållanden. Ett av de bästa spön jag prövat är Hardy's Perfection. Det finns i olika längder. 9 fots spöet torde få anses fylla alla fordringar på ett utmärkt all round spö. Det är tillräckligt styvt att lyfta en lång lina ur vattnet, men ändå mjukt nog att tillåta användandet av den finaste gut.

